

О. ХЕНРИ

ДЕБЮТЪТ НА ТИЛДИ

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1993

chitanka.info

Ако не знаете „Закусвалня и семеен ресторант“ на Богъл, изгубили сте много. Защото ако сте от щастливците, които могат да си позволят богато ядене, би трябвало да се заинтересувате как унищожават хранителните запаси другата половина от човечеството. И ако се числите към половината, за която сметката в ресторант е събитие, трябва да отидете при Богъл, тъй като там няма да хвърлите парите си напразно поне що се отнася до количеството.

Ресторантът на Богъл се намира в самия център на буржоазния квартал, булеварда на Браун, Джонс и Робинсън, сиреч на Осмо авеню. В помещението има две редици маси, по шест на ред. На всяка маса са поставени подправки. От пиперницата можете да изръсите облак от нещо мрачно и безвкусно като вулканична пепел. От солницата не пада нищо. Дори човек, способен да извлече червен сок от бялата ряпа, остава безсилен, ако рече да изтръска зрънце сол от солниците на Богъл. Освен това на всяка маса има ерзац на онзи приятен сос, приготвен „по рецептата на един индийски махараджа“.

На касиерското място стои Богъл, студен, мрачен, бавен и грозен, който прибира парите ви. Зад планина от клечки за зъби той ви връща рестото, попълва сумата в чека ви и отривисто, като жаба, подхвърля нещо за времето. Един съвет — ограничете се само да потвърдите неговите метеорологични прогнози и толкоз. Защото Богъл не ви е приятел; вие сте просто случаен клиент и може да не се срещнете повече с него до деня, когато Гавраил призове с тръбата си всички ни на последната вечеря. Ето защо вземайте си рестото и вървете където ви очи видят — ако щете, по дяволите. Такава е теорията на Богъл.

Нуждите на клиентелата се задоволяваха от две келнерки и един Глас. Едната се казваше Ейлин. Висока, хубава, жизнена, приветлива и доста разговорчива. Другото й име ли? При Богъл фамилното име се смяташе за излишен разкош, както и купичките за миене на пръстите.

Другата келнерка се казваше Тилди. Защо мислите, че е Матилда? Слушайте внимателно: Тилди, Тилди. Тилди беше ниска, дебела, грозновата и полагаше прекалено много усилия да угоди, да угоди на всички. Повторете края на фразата няколко пъти и ще се убедите, че в нея има смисъл.

Онзи, когото нарекохме Глас, беше невидим. Той се числеше към кухнята и не блестеше с оригиналност. Безпросветен Глас, който се

задоволяваше само да повтаря отривистите фрази на келнерките относно поръчките.

Ще ви досадя ли, ако повторя, че Ейлин беше хубава? Ако облече рокля за двеста долара и я видите с нея на великденско модно ревю, и вие ще побързате да кажете същото.

Клиентите на ресторанта бяха нейни роби. Тя можеше да обслужва шест маси наведнъж. По-припрените сдържаха своето нетърпение и се радваха на възможността да се полюбуват на пъргавата походка и грациозната ѝ фигура. Наялите се поръчваха допълнително само и само да се наслаждават по-дълго на усмивката ѝ. Всеки мъж — а в този ресторант жени влизаха рядко — се стараеше да ѝ направи впечатление.

Ейлин умееше да си разменя шеги с десет клиента едновременно. И всяка нейна усмивка — сякаш патрон със сачми — попадеше в толкова сърца. И в същото време проявяваше чудеса от ловкост и разнасяше светкавично по масите свинско с фасул, рагу, шунка с яйца, наденици и всякакви други вкусотии на скара или в тиган. Тези угощения, флиртове и размяна на остроумия превръщаха ресторанта на Богъл едва ли не в салон, в който Ейлин играеше ролята на мадам Рекамие.

Ако дори случайните посетители оставаха очаровани от пленителната Ейлин, то какво да кажем за редовните клиенти? Те просто я боготворяха. И се надпреварваха да спечелят вниманието ѝ. Ейлин би могла да си урежда срещи всяка вечер. Поне два пъти седмично някой я водеше на театър или на танци. Един въздебел господин, когото двете с Тилди скрито наричаха „Прасчо“, ѝ беше подарил пръстен с тюркоаз. Друг, на когото пък викаха „Наглец“ и който работеше в ремонтна работилница, искаше да ѝ купи пудел, щом назначат брат му за превозвач. Трети, който все си поръчваше свински ребра със спанак и казваше, че е борсов посредник, я покани да я заведе на „Парсифал“.

— Не знам къде е това Парсифал и за колко време се стига до там — разговаряше тя с Тилди, — но няма да направя и бод на пътническия си костюм, докато не съм сложила на пръста венчалния пръстен.

В заведението на Богъл, наситено с изпарения, бръщолевеници и мирис на зеле, се разиграваше истинска трагедия. Тилди със

сплеснатия си нос, коса с цвят на слама и луничаво лице, нямаше нито един поклонник. Нито един мъжки поглед не я следеше, когато тя търчеше из ресторанта, ако не смятаме случаите, когато гладът заставяше нечий жаден поглед да чака поръчаното ястие. Никой не ѝ подхвърляше весели закачки, не се и опитваше да разменя с нея остроумия. Никой не я задяваше сутрин, както Ейлин, подхвърляйки със скита завист, че снощи сигурно е закъсняла с приятеля си, щом днес толкова се бави с поръчката. Никой не ѝ беше подарявал пръстен с тюркоаз и не я беше канил да я заведе до този загадъчен далечен Парсифал.

Но Тилди работеше много добре и мъжете я търпяха. Седналите на нейните маси казваха с две думи поръчките си, а после с друг, меденолюбезен глас разговаряха с хубавицата Ейлин. Те се извъръщаха на столовете си и се мъчеха зад приближаващата фигура на Тилди да зърнат Ейлин, тъй че нейната красота да превърне бекона с яйца в амброзия.

И Тилди се задоволяваше с ролята си на „по-бедна сестра“, щом Ейлин можеше да получава комплименти и почести. Сплеснатият нос оставаше верен на гръко-римския. Тя беше вярна приятелка на Ейлин и се радваше, като виждаше как Ейлин покорява сърцата и отвлеча вниманието на мъжете от апетитното ястие и съблазнителния десерт. Но дълбоко под сплеснатия нос и сламените коси и у най-грозните хора тлее мечтата за приказния принц или принцеса, които ще дойдат само за нея или за него.

Един ден Ейлин дойде на работа със синина на окото; Тилди изля върху нея такъв поток от съчувствия, който би могъл да излекува дори трахома.

— Някакъв нахал — заобяснява Ейлин. — Снощи, като се прибирах от работа. Настигна ме на Двайсет и трета. Аз го подминах, без да му обърна внимание. Но излиза, че през цялото време е вървял подире ми. На Осемнайста пак ме настигна и взе да ми се перчи. Като му зашлевих една! Но и той не остана назад — фрас в окото. Изглеждам ужасно, нали, Тил? Толкова ми е неприятно, че господин Никълсън ще ме види в този вид, когато дойде довечера у нас на чай.

Тилди слушаше и сърцето ѝ замираше от възторг. Досега нито един мъж не беше се опитал да тича след нея. За нея нямаше опасност на улицата — нито денем, нито нощем. Какво ли блаженство ще е

някай мъж да тича след теб и да ти посини окото! От любов, разбира се.

Между клиентите на Богъл имаше един млад човек на име Сидърс, който работеше в някаква пералня. Господин Сидърс беше слаб и светлокос и имаше вид, сякаш току-що са го изсушили и колосали. Твърде свенлив, той не се опитваше да спечели вниманието на Ейлин; ето защо обикновено сядаше на някоя от Тилдините маси и се отдаваше на мълчание и на варена риба.

Един ден, когато господин Сидърс дойде да обядва, вече беше пил бира. В ресторанта имаше само двама-трима посетители. Когато приключи с варената риба, господин Сидърс стана, прегърна Тилди през талията, целуна я звучно и най-безцеремонно излезе на улицата, махна презрително ръка по посока на пералнята и решил да си опита късмета, изчезна в пасажа с монетните автомати.

Няколко секунди Тилди стоеше вкаменена. После съзна, че Ейлин ѝ клати заканително глава и каза:

— Ах ти, хитруша такава! На какво прилича това? Току виж си ми отнела всички поклонници. Ще трябва да те държа под око, миличка.

И още нещо просветна в съзнанието на Тилди. От безнадеждна смирена поклонничка на Ейлин, тя мигом се бе превърнала в сестра на Ева, сиреч беше станала равностойна на всемогъщата Ейлин. Самата тя вече беше чародейка, прицел за стрелите на Купидон, сабинянка, която трябва да внимава, когато римляните пируват. Един мъж бе привлечен от нейната талия и бе пожелал устните ѝ. Запален от любов, този стремителен Сидърс бе извършил с нея същото чудо, за което е нужен цял ден в пералнята. Свалил грубата дреха на нейната грозота, той за миг я беше изпрал, изсушил, колосал и изгладил и я беше върнал във вид на най-изискана одежда, достойна за самата Венера.

Луничките на Тилди се стопиха в руменината ѝ. От грейналите ѝ очи гледаха едновременно Цирцея и Психея. Та нали дори Ейлин още не беше прегръщана и целувана пред очите на всички в ресторанта!

Тилди просто не можеше да държи в тайна радостта си. Когато работата понамаля, тя уж случайно се спря при Богъл. Очите ѝ сияеха; но тя направи всичко възможно в думите ѝ да не прозвучи себелюбие или хвалба.

— Един господин днес ми нанесе обида — каза тя. — Прихвана ме през талията и ме целуна.

— Така ли? — излезе от вечната си заетост Богъл. — От понеделник ще получаваш един долар повече на седмица.

По време на обяда, докато обслужваше клиентите, тя на всеки поотделно обясняваше със скромността на човек, чиито качества не се нуждаят от преувеличение:

— Един господин днес ми нанесе обида в ресторанта. Прихвана ме през талията и ме целуна.

Обядващите приемаха това откровение различно — едни с недоверие, други с поздравления, а трети започнаха да я замерят с шегички, предназначени досега само за Ейлин. Сърцето на Тилди се разширяваше от щастие — най-после в края на скучната сива равнина, по която тя тъй дълго блуждаеше, се виждаха кулите на романтиката.

В течение на два дни господин Сидърс не се появи. През това време Тилди се утвърди здраво на позициите на интересна жена. Купи си панделки и нагласи прическата си като тази на Ейлин, пристегна талията си с два-три пръста повече. Започна да ѝ става и страшно, и приятно при мисълта, че господин Сидърс ей сега ще се втурне в ресторанта и ще я застреля с пистолет. Сигурно беше безумно влюбен в нея; а страстно влюбените лесно ги обзема сляпа ревност.

Дори по Ейлин никога не са стреляли с пистолет. Но може би е по-добре господин Сидърс да не стреля; нали тя винаги е била вярна приятелка на Ейлин, защо да я засенчва?

Господин Сидърс се появи на третия ден в четири следобед. В ресторанта нямаше нито един клиент. В дъното Тилди поставяше горчица в гюведжетата, а Ейлин режеше питите. Господин Сидърс се насочи към двете момичета.

Тилди вдигна глава и го видя; дъхът ѝ замря и тя притисна към гърдите си лъжичката с горчицата. В косите ѝ се червенееше флъонга, а на шията ѝ висеше емблемата на Венера от Осмо авеню — огърлица от сини маниста накрая със символичното сребърно сърчице.

Цял почервенял, господин Сидърс беше много смутен. Едната му ръка потъна в джоба на панталона, а с другата посегна към прясната пита с тиква.

— Госпожице Тилди — подзе той, — искам да ви се извиня за постъпката, която си позволих онази вечер. Откровено казано, доста се

бях нарязал, иначе това не би се случило. Когато съм трезвен, аз никога не се държа така с една жена. Надявам се, госпожице Тилди, че ще приемете извинението ми и ще повярвате, че не бих сторил това, ако знаех какво върша и не бях пиан.

След това толкова деликатно извинение господин Сидърс даде заден ход и излезе от ресторанта уверен, че е изкупил вината си.

Но зад спасителния параван Тилди се хвърли ничком на масата сред резенчета масло и кафени чаши и зариде неистово — плачеше и се връщаше към сивата скучна равнина, по която блуждаеха момичетата със сплеснати носове и сламени коси. Тя отскубна от косата си червената панделка и я запокити на пода. Изпълни я дълбоко презрение към Сидърс; беше приела целувката му като целувка на принц водител, намерил пътя към царството на бляновете, поставил в движение застиналите стрелки на часовника и накарал да се разтичат задрямалите пажове. Но целувката се оказваше пианска, без всякакво чувство в нея; царството не бе и трепнало при фалшивата тревога; тя ще си остане завинаги Спящата красавица.

И все пак, не всичко беше загубено. Ръката на Ейлин се обви около нея; червената ръка на Тилди затърси опипом сред парченцата масло, докато намери топлата длан на приятелката си.

— Не се ядосвай, Тил — каза Ейлин, недоразбрала каква е същината на работата. — Не си струва заради тоя смотаняк Сидърс. Той не е никакъв джентълмен, ако беше, никога нямаше да ти се извини.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.